

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/37/2017
Identifikačné číslo spisu: 3703899924
Dátum vydania rozhodnutia: 28.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3703899924.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. V. č. XX, XXX XX U., proti žalovanému: Obec Lednické Rovne so sídlom Nám. Slobody 36, Lednické Rovne, IČO: 17 952 603, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46, Trenčín o zaplatenie 39.909 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 9Cb/77/2003, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/244/2014-486 z 31. januára 2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) svojím (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 9Cb/77/2003-436 z 26.05.2014 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.729,55 Eur spolu s 9,99 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 10.901,69 Eur od 10.09.2003 do zaplatenia, s 9,85 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 827,86 Eur od 14.11.2003 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol tak o nároku žalobcu na náhradu škody z titulu porušenia zmluvnej povinnosti z obchodno-záväzkového vzťahu založeného Zmluvou č. 1.10.92/Mach. zo dňa 16.09.1992 v znení dodatku č. 1/92 zo dňa 21.10.1992 o spolupráci a odbornej súčinnosti v projekčnej príprave, výstavbe a prevádzkovaní zariadenia na zneškodňovanie odpadkov - skládky odpadu - „Podstránie Lednické Rovne“ kat. územie I., uzatvorenej medzi spoločnosťou EHS, spol. s r.o.. IČO: 31 422 641 a žalovaným, keď žalobca žalovanú pohľadávku nadobudol v priebehu súdneho sporu postúpením a o jeho vstupe do konania namiesto pôvodného žalobcu EHS spol. s r.o. bolo rozhodnuté uznesením súdu č. k. 9Cb/77/2003-243 zo dňa 12.05.2010.

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za nepochybné preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola platne uzavretá nepomenovaná (inominátna) zmluva podľa § 269 ods. 2 Obch. zák., od ktorej žalovaný neplatne odstúpil, čo vplynulo z právoplatne skončených súdnych konaní vedených na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 18Cb/406/2002 a na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 12Cb/342/1995, čím žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť z obchodno-záväzkového vzťahu, uzatvorenej zmluvy, ktorú mal riadne plniť a dodržiavať až do 17.09.2002. V

konaní bolo preukázané, že žalobcovi znemožňoval výkon jeho práv a povinností z tejto zmluvy, a to tým, že podával jednotlivé návrhy na správne orgány, ako aj tým, že na výzvy žalobcu mu neumožnil vykonávať plnenie zo zmluvy. Zodpovednosť za škodu podľa Obch. zák. je objektívnou zodpovednosťou, pre ktorú sa nevyžaduje zavinenie. Predpokladom jej vzniku je porušenie povinnosti zo záväzku, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinností. Všetky tieto predpoklady boli v konaní riadne preukázané. Škodou sa rozumie skutočná škoda, alebo majetková ujma vyjadrená v peniazoch, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu oproti majetkovému stavu pred škodnou udalosťou a ušlý zisk, ako zisk, ktorý by bol poškodený dosiahol, keby nebola nastala škodná udalosť. Predmetná zmluva bola uzatvorená na dobu určitú od 17.09.1992 do 17.09.2002. Žalobca si pôvodne v tomto konaní uplatňoval nároky za obdobie od 01.01.1994 do 31.12.1998, od 01.01.1999 do 31.12.2001 a od 01.01.2002 do 17.09.2002. Následne z dôvodu vznesenej námietky premlčania vzal žalobca žalobu späť za obdobie od 01.01.1994 do 31.12.1998 a vzal späť aj žalobu v časti o zaplatenie 125,30 Eur a z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu súd prvej inštancie uznesením č. k. 9Cb/77/2003-347 zo dňa 23. mája 2011 konanie čiastočne zastavil. Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania sa prvoinštančný súd touto námietkou zaoberal, pričom ustálil, že premlčaniu nepodlieha uplatnený nárok za rok 1999. Žalobca podal žalobu na súd dňa 10.09.2003, pričom podľa čl. 7.6 uzatvorenej zmluvy prerozdelenie zisku účastníci mali vykonávať za každý ukončený hospodársky rok k 31.12., toho ktorého roku na základe účtovnej závierky, čo znamená, že ušlý zisk za tento rok si žalobca mohol uplatniť najskôr 01.01.2000 a teda žaloba bola podaná na súd včas, v 4-ročnej lehote.

3. Okresný súd zamietol žalobu za obdobie od 28.06.1999 do 20.02.2001, kedy bolo v platnosti predbežné opatrenie vydané Okresným súdom v Trenčíne č. k. 8C/756/99-22 zo dňa 21.06.1999, ktoré bolo doručené Obci Lednické Rovne dňa 28.06.1999 a následne Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/756/00-68 zo dňa 31.10.2000 bolo toto predbežné opatrenie zrušené, pričom zrušujúce rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne bolo doručené Obci Lednické Rovne dňa 19.02.2001 a EHS, spol. s r.o. dňa 16.02.2001. V tejto časti žalobca uviedol, že nárok si neuplatňuje, avšak tento výslovne nevzal späť, preto súd konanie nemohol zastaviť. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že nie je pasívne legitimovaný v tejto časti nároku, nakoľko, pokiaľ sa žalobca chcel domáhať svojho nároku na náhradu škody, pasívne legitimovaný v tomto prípade bol štát a nie žalovaný. Z rozhodnutia súdu - z predbežného opatrenia - bolo totiž žalobcovi zakázané vykonávať predmet činnosti zmluvy, pričom nie je v tomto prípade relevantné, že predbežné opatrenie bolo vydané na návrh žalovaného. Ten má v zmysle Ústavy Slovenskej republiky právo na súdnu ochranu, s čím je spojené aj právo podávať jednotlivé návrhy na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Čo sa týka námietky premlčania vznesenej žalovaným proti nárokom uplatneným v zmene žaloby zo dňa 16.03.2011, súd prvej inštancie túto vyhodnotil ako dôvodnú. Je nesporné, že žalobca sa napriek vykonanému doplnenému dokazovaniu a záveru znaleckého posudku č. 316/2013, ktorý ustálil majetkovú ujmu celkom vo výške 19.441,96 Eur z opatrnosti naďalej domáhal zaplatenia žalovanej sumy v zmysle zmeneného návrhu, ktorý súd pripustil uznesením č. k. 9Cb/77/2003-347 zo dňa 23.05.2011 spolu so zákonným úrokom z omeškania, pričom svoj nárok špecifikoval nasledovne: za obdobie od 01.01.1999 do 28.06.1999 si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 9.487 Eur /179 dní x 53 Eur/, za obdobie od 20.02.2001 do 31.12.2001 si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 16.642 Eur /314 dní x 53 Eur/, za obdobie od 01.01.2002 do 17.09.2002 si uplatnil právo na náhradu škody vo výške 13.780 Eur /260 dní x 53 Eur/ a zároveň si uplatnil právo na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške. Z podanej žaloby 9Cb/77/2003 však vyplýva, že žalobca si v čase podania pôvodnej žaloby uplatnil svoj nárok za obdobie od 01.01.1999 do 31.12.2001 nasledovne: za rok 1999 sumou 294.560 Sk, za rok 2000 sumou 351.769 Sk a za rok 2001 sumou 359.744 Sk, spolu 1.006.073 Sk a z pôvodne podanej žaloby 9Cb/84/2003 vyplýva po jej úprave zo dňa 09.02.2004, že žalobca sa domáhal zaplatenia 200.000 Sk za obdobie od 01.01.1994 do 31.12.1998 a od 01.01.2002 do 17.09.2002. Je teda zrejmé, že žalobca v úprave žaloby zo dňa 16.03.2011 rozšíril svoj nárok za jednotlivé obdobia. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že je viazaný nie celkovou uplatnenou sumou, ktorá bola vyčíslená, ale uplatnenými sumami za konkrétne obdobia, preto vzhľadom na vznesenú námietku premlčania musel konštatovať, že akékoľvek rozšírenie nároku za uplatnené obdobie je premlčané a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným nemohol rozšírený nárok priznať. K námietkam žalovaného týkajúcich sa vydaného predbežného opatrenia v správnom konaní a k nedostatku jeho pasívnej legitimácie v tomto spore poukázal na to, že správne orgány ako také nemajú právo ani prejudiciálne, ani v merite veci samej

rozhodovať o platnosti alebo neplatnosti jednotlivých právnych úkonov, či už platnosti zmluvy, alebo neplatnosti odstúpenia. Reagujú na základe podaných návrhov účastníkov v správnom konaní a sú povinné rešpektovať rozhodnutia súdov. Žalovaný odstúpením od zmluvy sám spôsobil taký právny stav, že správnym orgánom nezostalo nič iné, len rozhodovať o jeho podaniach, ako aj o podaniach žalobcu. V predbežnom opatrení vydaným Okresným úradom v Púchove, odbor životného prostredia mu bola jednoznačne uložená povinnosť zabezpečiť plynulé prevádzkovanie uvedenej skládky, plniť si povinnosti prevádzkovateľa a povinnosť bezodkladne informovať tento úrad o akejkoľvek zmene týkajúcej sa súdneho konania v predmetnej veci. Týmto predbežným opatrením nebolo zakázané vykonávať činnosť žalobcovi. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v čase vydania tohto predbežného opatrenia stále nebolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi, a teda zmluva bola platná, preto žalovaný ju mal v plnom rozsahu rešpektovať a umožniť žalobcovi plniť si z nej zmluvné povinnosti a poskytovať súčinnosť aj v konaní pred správnymi orgánmi. Na základe týchto skutočností dospel k záveru, že nárok žalobcovi patrí aj za obdobie počas trvania predbežného opatrenia správneho orgánu a že nepremľané nároky sa týkajú obdobia od 01.01.1999 do 17.09.2002, teda do dátumu, do ktorého si náhradu škody žalobca uplatnil tak v pôvodnej žalobe ako aj v zmene žaloby doručenej súdu dňa 16.03.2011. Z takto určeného obdobia však zamietol žalobu za obdobie od 28.06.1999 do 20.02.2001 z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitimácie žalovaného, teda za obdobie, v ktorom platilo predbežné opatrenie vydané Okresným súdom v Trenčíne, lebo hoci žalobca akceptoval, že ohľadom tohto obdobia žalovaný nie je pasívne legitimovaný, za toto obdobie nezobral svoju žalobu výslovne späť. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom práve žalobcu na zaplatenie ušlého zisku vychádzal zo znaleckého posudku č. 316/2013, pretože aj keď v závere tohto posudku znalecký ústav konštatoval, že nebolo možné vypočítať tzv. abstraktný zisk, tak ako ho definuje obchodný zákonník, po výsluchu znalkyň, ktoré znalecký posudok vypracovali, skonštatoval, že ich zdôvodnenie, prečo vyčíslili tzv. možnú majetkovú ujmu, a nie abstraktný zisk, je logické a presvedčivé. Zásadne sa nestotožnil s názorom žalovaného, že by znalkyne prekročili súdom stanovenú znaleckú úlohu. Zdôraznil, že interpretácia možnej finančnej ujmy s poukazom na metodický postup a nemožnosť vypočítať abstraktný zisk pre nedostatok porovnávacích podkladov sa ukázala ako jediný možný spôsob vypočítania ujmy, ktorú utrpel predchodca žalobcu a najviac sa približuje tzv. abstraktnému zisku. Aj keď znalecký ústav vypočítal náhradu až do 19.09.2002, súd by nemohol do tohto dátumu náhradu škody priznať, pokiaľ by ju mal za preukázanú, pretože by prekročil jeho návrh v žalobe. Za obdobie od 01.01.1999 do 28.06.1999 si žalobca uplatnil po zmene žaloby sumu celkom vo výške 9.487 Eur. Vzhľadom k tomu, že znalecký ústav v znal. posudku č. 316/2013 za rok 1999 vyčíslil majetkovú ujmu vo výške 0 Eur, súd prvej inštancie za obdobie od 01.01.1999 do 28.06.1999, čo je dátum doručenia predbežného opatrenia Okresného súdu Trenčín právnenému zástupcovi Obce Lednické Rovne, nepriznal žiadnu náhradu a v tejto časti žalobu zamietol. Za obdobie od 20.02.2001, čo je deň nasledujúci po doručení zrušujúceho uznesenia Krajského súdu, ktorým bolo zrušené predbežné opatrenie do 31.12.2001, priznal žalobcovi právo na zaplatenie škody, nie však v uplatnenej výške, a ani vo výške podľa znaleckého posudku. Z podanej žaloby vedenej na tamojšom súde pod spisovou značkou 9Cb/77/2003 totiž vyplýva, že za rok 2001 si žalobca pôvodne uplatnil právo na zaplatenie 359.744 Sk, čo predstavuje 11.941,31 Eur, pričom podľa zmeny žaloby doručenej súdu 16.03.2011 (č. l. 305 spisu) za toto obdobie si uplatnil náhradu škody až vo výške 16.642 Eur. Je nesporné, že pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania aj na nároky, o ktoré žalobca navýšil požadovanú škodu v tejto zmene návrhu, tak urobil tak dôvodne, pretože súd nie je viazaný celkovou uplatnenou sumou, ktorá bola vyčíslená, ale uplatnenými sumami za konkrétne obdobia a z tohto dôvodu akékoľvek rozšírenie nároku za uplatnené obdobie je, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, premlčané, teda premlčaná je suma 4.700,69 Eur (16.642 Eur - 11.941,31 = 4.700,69 Eur). Z tohto dôvodu zamietavý výrok v tomto rozsudku sa vzťahuje aj na rozšírený nárok za toto obdobie a dôvodom je premlčanie. Keďže však pri náhrade škody vychádzal súd prvej inštancie z vyššie uvedeného znaleckého posudku, tak za toto obdobie žalobcovi priznal náhradu len vo výške 10.901,69 Eur, oproti pôvodne uplatnenej nepremľanej sume 11.941,31 Eur a vo zvyšku, teda čo do sumy 1.039,62 Eur žalobu zamietol. Za uvedené obdobie tak bola žaloba zamietnutá celkom vo výške 5.470,31 Eur. Za obdobie od 01.01.2002 do 17.09.2002, čiže do konca platnosti zmluvy, si žalobca uplatnil celkom sumu 13.780 Eur, a to v zmene žaloby doručenej súdu 16.03.2011. Z pôvodne podanej žaloby vedenej na tamojšom súde pod spisovou značkou 9Cb/84/2003 však vyplýva, že žalobca si uplatnil 200.000 Sk, t. j. 6.638,78 Eur, a to za celé

obdobie od 01.01.1994 do 31.12.1998 a od 01.01.2002 do 17.09.2002. Uznesením tamojšieho súdu č. k. 9Cb/77/2003-347 zo dňa 23.05.2011 však súd konanie zastavil v časti uplatneného nároku za obdobie 01.01.1994 do 31.12.1998. Z pôvodne uplatnenej sumy 200.000 Sk (6.638,78 Eur) za celé uvedené obdobie, bolo z dôvodu späťvzatia žaloby zastavené konanie o nároku uplatneného od 01.01.1994 do 31.12.1998, čo predstavuje sumu 5.810,92 Eur (počet dní od 01.01.94 do 31.12.1998 = 1.825 dní, od 01.01.2002 do 17.09.2002 je počet dní 260, spolu 2.085 dní, teda pôvodne žalovaná suma 200.000 Sk, t. j. 6 638,78 Eur : 2.085 dní x 1.825 dní = 5.810.92 Eur). Nárok žalobcu za obdobie od 01.01.2002 - 17.09.2002 tak predstavuje sumu 827,86 Eur (6.638,78 : 2085 dní x 260 dní = 827,86 Eur). Podľa zmeny žaloby žalobca za toto obdobie (od 01.01.2002 do 17.09.2002) si uplatnil náhradu škody až vo výške 13.780 Eur (827,86 + 12.952,14 Eur). Súd prvej inštancie zdôraznil, že pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania aj na nároky, o ktoré navýšil žalobca požadovanú škodu v tejto zmene návrhu (navýšenie o 12.952.14 Eur), tak námietku vzniesol dôvodne, pretože súd nie je viazaný celkovou uplatnenou sumou, ktorá bola vyčíslená, ale uplatnenými sumami za konkrétne obdobia a z tohto dôvodu akékoľvek rozšírenie nároku za uplatnené obdobie je, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, premlčané, teda premlčaná je suma 12.952,14 Eur. Z tohto dôvodu zamietavý výrok rozsudku sa vzťahuje aj na rozšírený nárok za toto obdobie a dôvodom je premlčanie. Za toto obdobie súd žalobcovi priznal náhradu len vo výške 827,86 Eur, čo je nepremlčaná časť žalobcom uplatneného nároku. V znaleckom posudku znaleckého ústavu je za toto obdobie síce vyčíslený nárok vo výške 8.540,27 Eur, ale vzhľadom na námietku premlčania súd mohol priznať len nepremlčanú časť uplatneného nároku, t. j. 827,86 Eur. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na zaplatenie náhrady škody podľa § 373 Obch. zák. celkom vo výške 11.729,55 Eur, čo predstavuje zisk, ktorý by bol žalobca dosiahol, keby nenastala škodná udalosť a vo zvyšku súd žalobu zamietol. Keďže žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku v zmysle § 365 Obch. zák., žalobcovi vzniklo právo aj na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške, nakoľko zmluvne dohodnutý úrok z omeškania účastníci konania nemali. Žalobca si po zmene žaloby uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 16 % ročne zo sumy 9.487 Eur od 01.01.2000 do zaplatenia, zo sumy 16.642 Eur od 01.01.2002 do zaplatenia, zo sumy 13.780 Eur od 01.01.2003 do zaplatenia, avšak súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania až odo dňa podania žaloby, čiže od 10.09.2003 a 14.11.2003 do zaplatenia, keď sa nestotožnil sa s názorom žalobcu, ktorý si uplatňoval nárok na zaplatenie úroku z omeškania od nasledujúceho dňa po ukončení toho ktorého kalendárneho roka. Žalobca tiež v konaní nepredložil žiadnu výzvu, ktorou by preukazoval, že by sa svojich nárokov voči žalovanému domáhal. Okrem žaloby podanej na tamojší súd v roku 1995 sa žalobca svojich nárokov voči žalovanému žiadnym súdu preukázaným spôsobom nedomáhal, preto súd prvej inštancie ustálil prvý deň omeškania žalovaného na dni, kedy bola podaná tá ktorá žaloba v konaniach vedených pod spisovými značkami 9Cb/77/2003 a 9Cb/84/2003. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vyšší, ako v zákonnej výške, preto súd žalobu v prevyšujúcej časti úroku z omeškania a za obdobie, v ktorom žalovaný nebol v omeškaní, zamietol. Rozhodnúť o náhrade trov konania si súd prvej inštancie vymienil samostatným uznesením, aby účastníkom konania umožnil ich vyčíslenie vzhľadom na výsledok sporu.

4. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 8Cob/244/2014-486 zo dňa 31. januára 2017 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.729,55 Eur spolu s 9,99 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 10.901,69 Eur od 10.09.2003 do zaplatenia a s 9,85 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 827,86 Eur od 14.11.2003 do zaplatenia a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí, vychádzajúc zo záverov súdu prvej inštancie, len zdôraznil, že argumentácia žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legitímácie v tomto spore a názor, že žalovaným subjektom mala byť spoločnosť Ledrov s.r.o. je neopodstatnená, bez opory vo vykonanom dokazovaní. Podstatnou námietkou v odvolaní bolo tvrdenie žalovaného o nezákonnom postupe Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ďalej len „znalecký ústav“), ktorý napriek formulácii znaleckej úlohy uloženej mu uznesením súdu prvej inštancie na vyčíslenie abstraktného zisku podľa § 381 Obch. zák. svojvoľne vyhotovil iný posudok s ustálením pojmu majetková ujma a takýto znalecký posudok vzal súd prvej inštancie za základ svojho rozhodnutia pri určení výšky škody, v dôsledku čoho v konaní malo dôjsť k vadám majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa k namietanej vade vyjadril tak, že vzhľadom na závery znaleckého ústavu a vyjadrenia znalkyne X.. I.j nevzhladol v

postupe znaleckého ústavu pri plnení znaleckej úlohy zadanej mu súdom prvej inštancie žalovaným tvrdenú nezákonnosť pre údajný odklon od znaleckej úlohy. V súvislosti s pojmami „abstraktný zisk" a „možná finančná (majetková) ujma" odvolací súd poukázal na ustanovenie § 381 Obch. zák. (v zmysle ktorého namiesto skutočne ušlého zisku môže poškodená strana požadovať náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká), ktoré vo svojom znení neobsahuje pojem „abstraktný zisk". Týmto pojmom je náhrada zisku v zmysle § 381 Obch. zák. označovaná len v právnej teórii, takže pokiaľ znalecký ústav pri snahe čo najobjektívnejšie vypočítať náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku, za podmienok obdobným podmienkam porušenej zmluvy, v okruhu prevádzkovania skládky odpadu označil takýto ušlý zisk pojmom „možná finančná, resp. majetková ujma" z dôvodu použitého metodického postupu výpočtu pre nedostatok porovnávacích podkladov, odvolací súd v jeho postupe nevzhliadol ani odklon od zadanej znaleckej úlohy, a už vôbec nezákonnosť v jeho postupe. Odvolací súd bol názoru, že pod pojem možná finančná ujma, ktorý použili znalci znaleckého ústavu vo svojom posudku, možno subsumovať náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku v zmysle § 381 Obch. zák., lebo z obsahového hľadiska znaleckým posudkom určená možná finančná ujma taktiež predstavuje len možnú, teda len abstraktne určenú, majetkovú škodu zodpovedajúcu abstraktnému zisku. Znalecký ústav podrobne zdôraznil a vysvetlil, prečo sa javilo vhodnejšie použiť uvedený pojem, uviedol tiež spôsob výpočtu škody a použitý metodický postup. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný okrem tvrdenia o odklone znaleckého ústavu od zadanej úlohy, keď namiesto abstraktného zisku bola vyčíslená tzv. možná finančná ujma, neuviedol, v čom pri vyčíslení škody znalecký ústav postupoval nezákonne a kontrolného znaleckého dokazovania sa nedomáhal. Vyhodnotenie znaleckého posudku ako dôkazného prostriedku totiž prislúcha súdu, rovnako ako právne posúdenie skutkového stavu zisteného na základe takto vykonaného dôkazu. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil námietky žalovaného proti znaleckému posudku č. 316/2013 ako neopodstatnené, keď konštatoval, že interpretácia možnej finančnej ujmy s poukazom na zvolený metodický postup z dôvodu nedostatku porovnávacích materiálov bola jediným možným spôsobom vypočítania ujmy, ktorú utrpel predchodca žalobcu v dôsledku porušenia zmluvných vzťahov zo strany žalovaného.

6. Odvolací súd taktiež nevzhliadol žiadne pochybenie v postupe súdu prvej inštancie ani v súvislosti s nevykonaním dôkazu výsluchom svedka X. I., ktorého žalovaný navrhol vypočítať k otázke hospodárenia a zápočtov. Súd prvej inštancie logicky odôvodnil nevykonanie tohto dôkazu poukazom na skutočnosť, že ak X. I. predkladal znaleckému ústavu vyjadrenie vo veci výpočtov ušlého zisku v predmetnom spore a všetky podklady k výpočtu vrátane výkazov ziskov a strát, zmlúv o ukladaní odpadov a bilancie odpočtov Matador, a.s., Makyta. a.s. a RONA a.s., avšak za RONA a.s. nepredložil podklady za roky 2001, 2002, je zrejmé, že tieto neboli, lebo ak by existovali, X. C. by ich znaleckému ústavu predložil. Žalovaný v odvolaní bližšie neuviedol, v čom je odôvodnenie prvoinštančného súdu o nevykonaní dôkazu nesprávne a v rozpore so skutočnosťou.

7. Odvolací súd preto skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O. s. p. platného a účinného do 30.06.2016 a zo zisteného skutkového stavu veci vyvodil správny právny záver o nároku žalobcu na náhradu škody v zmysle § 373 Obch. zák. vo výške 11.729,55 Eur predstavujúcej zisk, ktorý by žalobca dosiahol, keby nenastala škodná udalosť. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.") platného a účinného v čase jeho rozhodovania a odvolací súd sa s týmto odôvodnením v celom rozsahu stotožnil, a skonštatoval jeho správnosť (§ 387 ods. 1, 2 C. s. p.).

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu spočíva a nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo do vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Dovolateľ má za to, že v konaní na súde prvej inštancie, bola z prejednávania a rozhodovania veci sudkyňa Mgr. Ivana Šlesarová vylúčená v zmysle § 14 a nasl. O. s. p. Táto svoju zaujatosť sama oznámila predsedovi súdu a predložila mu spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Následne predseda súdu predložil spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti Krajskému súdu v Trenčíne, ktorý uznesením č.

k. 8Ncb 6/03-33 zo dňa 08.12.2003 rozhodol, že sudkyňa Mgr. Ivana Šlesarová nie je vylúčená z rozhodovania v konaní 9Cb/77/2003. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že existencia niektorej okolnosti svedčiacej o vzťahu sudkyne k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, nebola v danej veci zistená. Za takúto okolnosť nemožno považovať len to, že manžel sudkyne je v blízkom vzťahu k starostovi obce, resp. že bol vychovávaný v rodine súčasnej poslankyne. Nie je preto preukázaný žiadny relevantný vzťah sudkyne ani k účastníkovi konania, ani k prejednávanej veci. Podľa názoru dovolateľa, nepostupoval súd pri posúdení zaujatosti sudkyne Mgr. Ivany Šlesarovej správne, vzhľadom na to, že so zreteľom na jej pomer k veci a k účastníkom konania bola daná pochybnosť o jej nezaujatosti, pričom zaujatosť deklarovala aj samotná sudkyňa. Dovolateľ má za to, že sudkyňa Mgr. Ivana Šlesarová, v snahe pôsobiť nezaujato, mohla konať v negatívnom smere voči žalovanému, čím však v konečnom dôsledku konala zaujato, a že v tom čase existovala čo i len najmenšia pochybnosť o jej neustrannosti v očiach verejnosti, obzvlášť keď je žalovaný obcou. Vzhľadom na uvedené preto tvrdíme, že otázka zaujatosti/nezaujatosti sudkyne Mgr. Ivany Šlesarovej nebola posúdená zákonne a správne, vo veci konal vylúčený sudca a tým je naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP.

10. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C.s.p., dovolateľ uvádza, že dňa 23.02.2017 bolo Obci Lednické Rovne doručené zo strany žalobcu Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 22.02.2017, ktorým žalobca oznámil žalovanému, že celú svoju pohľadávku voči žalovanému, ktorej zaplata sa úspešne domohol v súdnom konaní 9Cb/77/2003, postúpil dňa 15.08.2010 Zmluvou o odplatnom postúpení pohľadávok postupníkovi: W. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. H. XXX. Dovolateľ je preto toho názoru, že postúpením spornej pohľadávky zo dňa 15.08.2010 prešla na postupníka celá sporná pohľadávka s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Žalobca tak stratil v spore dňom 15.08.2010 aktívnu vecnú legitímáciu. Aktívnu vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva. Žalobca, ako postupca, postúpenie spornej pohľadávky žalovanému, ako údajnému dlžníkovi, oznámil až po viac ako šiestich rokoch, čím jednoznačne porušil povinnosť jemu stanovenú ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce pripúšťa možnosť postupcu vymáhať postúpený nárok vo svojom mene na žiadosť postupníka, avšak len za podmienky, že postupca bude tento nárok vymáhať na účet postupníka. V konaní sp. zn. 9Cb/77/2003, ako aj v odvolacom konaní, vymáha žalobca postúpený nárok vo svojom mene a na svoj účet, ktorý stav mu však z hmotného práva nesvedčí, preto od postúpenia spornej pohľadávky nedisponoval v konaní aktívnou vecnou legitímáciou. Vzhľadom na uvedené, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď konal so stranou sporu, ktorá nebola v spore aktívne vecne legitimovaná.

11. Dovolateľ podľa § 420 písm. f) C. s. p. a z dôvodu podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. ďalej namieta postup súdu, keď pre svoje rozhodnutie použil znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 316/2013, z dôvodov obsahovo zhodných s tými, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Tiež bol, podľa názoru dovolateľa, naplnený dovolací dôvod podľa ust. § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., a teda že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky (prípustnosti odklonu znalca od jemu stanovenej úlohy), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. tiež dovolateľ namieta, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, nedostatočne skúmali zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, keď rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj napadnutý rozsudok, sa touto otázkou zaoberá len okrajovo, bez dostatočného odôvodnenia a z toho dôvodu považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný.

12. Vzhľadom k uvedenému dovolateľ navrhuje dovolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako i rozsudok súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok podľa § 449 ods. 3 C. s. p. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a požadoval odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

13. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

14. Najvyšší súd ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 424 C. s. p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti

rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

15. Dovolateľ videl dôvod prípustnosti dovolania v ustanovení § 420 písm. e/ a f/ / C. s. p. ako aj v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/, b/ C. s. p. Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola riešená v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že v konaní došlo súbežne k viacerým vadám zmätočnosti, dovolací súd môže prihliadať iba na argumentáciu dovolateľa, uvedenú v prednejšom poradí pred dôvodmi prípustnosti, uvedenými v ďalšom poradí.

16. Podľa § 48 ods. 3 C. s. p. je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty najvyššieho súdu záväzný. Dovolací súd preto pristúpil k preskúmaniu opodstatnenosti dovolania iba vo vzťahu k existencii procesnej vady, uvedenej v ustanovení § 420 písm. e/ C. s. p.

17. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. S poukazom na uvedený dovolací dôvod žalovaný namieta, že v konaní na súde prvej inštancie rozhodovala sudkyňa, ktorá bola vo veci zaujatá, pričom svoju zaujatosť sama oznámila a predložila spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Ncb/6/03 zo dňa 08.12.2003 tak, že konajúca sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci nebola vylúčená. Dôvodom, pre ktorý dovolateľ zotrváva na námietke zaujatosti sudkyne je skutočnosť, že ako sudkyňa sama uviedla, jej manžel je v blízkom vzťahu so starostom žalovaného a bol vychovávaný v rodine poslankyne za obec Lednické Rovné.

18. Dovolací súd po preskúmaní žalovaným uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e/ C. s. p. dospel k záveru, že nie je daná jeho existencia. Skutočnosť, že sudca sa so svojich subjektívnych hľadísk cíti zaujatý nezakladá bez ďalšieho dôvodu na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci, ak povaha okolností, z ktorých vyvodzuje možnosť vzniku pochybností o svojej nezaujatosti nemôže z objektívneho hľadiska viesť k legitímnym pochybnostiam o nestrannosti súdneho rozhodnutia /NS SR sp. zn. 3Nc 13/2009/. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu žalovaný neuviedol žiadne nové skutočnosti okrem tých, ktoré už boli posudzované pri rozhodovaní o vznesenej námietke zaujatosti v konaní, právoplatne skončenom rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Ncb/6/03 zo dňa 08.12.2003.

19. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 420 písm. e/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.